

Arrest

nr. 148 091 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2014 tot weigering van verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2014 dient de verzoekende partij voor de tweede maal een asielaanvraag in België in. Op 21 oktober 2014 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven. Onderhavig beroep is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, dat luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 02.10.2014 een tweede maal asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 09.01.2014 asiel vroeg in Zwitserland en op 18.06.2014 in Italië.

De betrokkene vroeg op 10.07.2014 reeds asiel in België. Hij stelde toen dat hij Eritrea in maart 2012 verliet. Hij ging naar Soedan, waar hij vervolgens naar eigen zeggen een jaar en drie maanden in een vluchtelingenkamp verbleef. Vanuit Soedan vervolgde hij zijn weg naar Libië, waar hij een maand in een gevangenis verbleef en daarna nog vier maanden bij een "trafikant". De betrokkene verklaarde dat hij vanuit Libië per boot de oversteek naar het eiland Lampedusa maakte. Hij verbleef vervolgens naar eigen zeggen een tiental dagen op Lampedusa en daarna nog vijf dagen op het Italiaanse vasteland. De betrokkene trok vanuit Italië naar Zwitserland, waar hij asiel vroeg. Na een verblijf van zowat zes maanden werd de betrokkene door de Zwitserse instanties aan Italië overgedragen via de luchthaven van Milaan. De betrokkene stelde tijdens het verhoor dat in Italië enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd, maar dat hij er geen asiel vroeg. Na een verblijf van vijf dagen op straat in Milaan ging hij naar Frankrijk, vanwaar hij na een verblijf van enkele dagen in Calais doorreisde naar België. Hij kwam naar eigen zeggen op 06.07.2014 in België aan.

De Zwitserse instanties deelden ons op 04.08.2014 mee dat Zwitserland op 07.03.2014 een overnameverzoek richtte aan Italië, dat niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn reageerde op dat verzoek en als dusdanig de verantwoordelijke Lidstaat werd. De betrokkene werd op 17.06.2014 door de Zwitserse instanties aan Italië overgedragen.

Op 23.07.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 25(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene was op 18.08.2014 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 01.09.2014 bevestigden de Italiaanse instanties alsnog hun akkoord voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd op 26.09.2014 aan de Italiaanse instanties overgedragen. Hij keerde terug naar België, waar hij op 02.10.2014 een tweede maal asiel vroeg.

Op 02.10.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 25(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag gehoord op 02.10.2014. Hij ontkende ook ditmaal dat hij asiel vroeg in Italië en hield vol dat in Italië enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. We benadrukken nogmaals dat het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek dit tegensprekt. De betrokkene verklaarde verder dat de Italiaanse instanties hem bij aankomst zeiden dat hij geen asiel kon vragen in Italië. Hij zou vervolgens drie dagen hebben geslapen in de luchthaven en had naar eigen zeggen dan ook geen andere keuze dan terug te keren naar België. Op 29.09.2014 reisde de betrokkene per trein van Milaan naar Parijs en vervolgens verder naar België. Hij stelde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij in Italië naar eigen zeggen geen asiel kon aanvragen. Vanwege die reden uitte hij tijdens het verhoor verzet tegen een nieuwe overdracht aan Italië.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die

aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Italië omdat de Italiaanse instanties hem na aankomst te Milaan Malpensa op 26.09.2014 zouden hebben gezegd dat hij in Italië geen asiel kon vragen en omdat hij vervolgens drie dagen op de luchthaven diende door te brengen.

Betreffende de bovenvermelde beweringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat enige argwaan met betrekking tot de beweringen van de betrokkene op zijn plaats is. Zo stelde de betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag en ook nu weer dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië ofschoon het vingerafdrukkenonderzoek dit tegensprekt. Dit wekt de indruk dat de betrokkene bepaalde informatie poogt achter te houden of te manipuleren.

Ook betreffende zijn huidige beweringen dat de Italiaanse instanties hem zouden hebben gezegd dat hij in Italië geen asiel kon vragen brengt de betrokkene geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. We benadrukken dat de Italiaanse instanties, nadat ze bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk waren geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, op 01.09.2014 alsnog hun akkoord voor de terugname van de betrokkene bevestigden op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van dit artikel impliceert dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Uit het bovenvermelde akkoord van 01.09.2014 kan ons inzien enkel worden besloten dat de Italiaanse instanties bereid zijn het onderzoek van de door de betrokkene op 18.06.2014 in Italië ingediende asielaanvraag te hervatten.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden

gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013 (verder AIDA-rapport genoemd, pagina 24, § 6 : "...the Territoria) Commission has not taken a decision yet, therefore the procedure will continue and, while waiting their decision, the Dublin returnee has the same rights as any other asylum seeker"), Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012 (verder Dublin-project, pagina 20, §1 : "the third situation arises when the applicants asylum procedure has not come to an end because no decision has been taken on the person's case. The procedure will continue and s/he will have to wait until a decision is taken") en Schweizerische FIOchtelingshilfe (Seraina Nufer, Mülle{ Trummer), "Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die kort voorafgaand aan zijn (eerste) asielaanvraag in België asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen aanvullende opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen.

Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische FIOchtelingshilfe, "Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 02.10.2014 melding van een gezondheidsprobleem (allergie). We benadrukken dat de betrokkene echter geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen"), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij heeft de Raad in kennis gesteld van het feit dat verzoekende partij zonder verzet werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten op 13 november 2014. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert hij aan dat de verzoekende partij haar belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure en dit zolang de verzoekende partij niet teruggebracht is naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin III-Verordening, die van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-Verordening bepaalt als volgt: *"Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."*

Artikel 30, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt dat: *"Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht."*

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekende partij een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang in casu aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 25, § 2 van voormelde Verordening.

Zij meent dat Italië aan de internationaal en Europeesrechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet.

Deze motivering is niet dienend om de volgende redenen.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Verwerende partij gaat er van uit dat Italië in staat is om de asielaanvraag van verzoekende partij naar behoren te behandelen.

Dit is niet zo en wordt tweemaal tegengesproken door de verklaringen van verzoekende partij.

Een eerste maal getuigde verzoekende partij zijn wedervaren in Italië als volgt (vraag 36 van de Verklaring DVZ van 22 juli 2014).

In de bestreden beslissing citeert verwerende partij het wedervaren van verzoekende partij nadat verzoekende partij per 26 september 2014 aan Italië werd overgedragen: "de Italiaanse instanties zeiden hem bij aankomst dat hij geen asiel kon vragen in Italië". Verzoekende partij diende vervolgens drie dagen in de luchthaven te slapen waardoor zij genoodzaakt was om terug naar België te keren.

Italië kampt door de actuele toestroom van vluchtelingen met een gebrek aan opvang. Uit de media is duidelijk kenbaar dat Italië nu al evenveel vluchtelingen heeft ontvangen als vorig jaar dat een recordjaar was dat wil zeggen dat alle opvangplaatsen die zij vorig ter beschikking had reeds per 26 augustus werden ingenomen (zie stuk nr. 3, De Standaard 26 augustus 2014, "Italiaanse marine vindt 18 dode migranten"). Omdat in het recente verleden blijkt dat verwerende partij er jarenlang en bij herhaling niet in slaagde om duizend bijkomende opvangplaatsen te voorzien in enkele maanden tijd tegen de winter is het volkomen onredelijk om te oordelen dat Italië bijna 60.000 in enkele maanden tijd wel zou in staat zijn opvang te verlenen aan 100.000 vluchtelingen tegen het einde van dit jaar.

Bij gebrek aan opvang heeft verzoekende partij geen gekend adres waarop zij de convocaties in het kader van haar asielaanvraag kan ontvangen of waarop zij de beslissingen in zake de asielprocedure kan betekend krijgen. Deze feitelijke omstandigheden laten de behandelingen van de asielaanvraag volgens de Europese minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag in de zin van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning van de internationale bescherming in Italië niet toe. Concreet zal verzoekende partij geen convocaties voor het gehoor in de zin van de artikelen 14 en 15 van de voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kunnen ontvangen en evenmin een beslissing betekend krijgen waartegen zij een effectief beroep in de zin van artikel 46 van voormelde Richtlijn kan indienen.

Om deze redenen ontnemt de bestreden beslissing het recht op asiel van verzoekende partij.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij dient te weten dat Italië in de feitelijke onmogelijkheid is om de asielaanvraag van verzoekende partij om hogervermelde redenen van gebrek aan gekend adres te behandelen en dat het

interstatelijk vertrouwensbeginsel haar er niet van ontslaat dit te weten (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 94-106).

Uit de feiten en de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat Italië in de materiële onmogelijkheid is om aan de Europeesrechtelijke verplichting van opvang te voldoen in de zin van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) in het bijzonder de artikelen 17 en volgende. En bij een gebrek aan adres is Italië feitelijk niet in staat om aan Europeesrechtelijke minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij te voldoen.

Dit heeft gevolgen voor de andere Lidstaten (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 94-106) in die zin dat verwerende partij moet beslissen om zelf de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen.

In concreto verklaarde verzoekende partij het volgende.

Deze herhaalde verklaringen van verzoekende partij die de oorspronkelijke verklaringen van de eerste asielaanvraag in België bevestigen dat zij geen asiel kan aanvragen omdat zij dat zo door de Italiaanse overheden telkens zij naar Italië wordt teruggebracht wordt verteld zou verwerende partij tot bijzondere zorgvuldigheid moeten aanzetten.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 en motiveert zij dat de behandeling van de asielaanvraag aan Italië toekomt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.4. Met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar verblijf in Italië, stelt de beslissing onder meer wat volgt: *“De betrokkene werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag gehoord op 02.10.2014. Hij ontkende ook ditmaal dat hij asiel vroeg in Italië en hield vol dat in Italië enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. We benadrukken nogmaals dat het resultaat van het*

vingerafdrukkenonderzoek dit tegenspreekt. De betrokkene verklaarde verder dat de Italiaanse instanties hem bij aankomst zeiden dat hij geen asiel kon vragen in Italië. Hij zou vervolgens drie dagen hebben geslapen in de luchthaven en had naar eigen zeggen dan ook geen andere keuze dan terug te keren naar België. Op 29.09.2014 reisde de betrokkene per trein van Milaan naar Parijs en vervolgens verder naar België. Hij stelde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij in Italië naar eigen zeggen geen asiel kon aanvragen. Vanwege die reden uitte hij tijdens het verhoor verzet tegen een nieuwe overdracht aan Italië.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Italië omdat de Italiaanse instanties hem na aankomst te Milaan Malpensa op 26.09.2014 zouden hebben gezegd dat hij in Italië geen asiel kon vragen en omdat hij vervolgens drie dagen op de luchthaven diende door te brengen.

Betreffende de bovenvermelde beweringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat enige argwaan met betrekking tot de beweringen van de betrokkene op zijn plaats is. Zo stelde de betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag en ook nu weer dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië ofschoon het vingerafdrukkenonderzoek dit tegenspreekt. Dit wekt de indruk dat de betrokkene bepaalde informatie poogt achter te houden of te manipuleren.

Ook betreffende zijn huidige beweringen dat de Italiaanse instanties hem zouden hebben gezegd dat hij in Italië geen asiel kon vragen brengt de betrokkene geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. We benadrukken dat de Italiaanse instanties, nadat ze bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk waren geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, op 01.09.2014 alsnog hun akkoord voor de terugname van de betrokkene bevestigden op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van dit artikel impliceert dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Uit het bovenvermelde akkoord van 01.09.2014 kan ons inzien enkel worden besloten dat de Italiaanse instanties bereid zijn het onderzoek van de door de betrokkene op 18.06.2014 in Italië ingediende asielaanvraag te hervatten.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de

Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013 (verder AIDA-rapport genoemd, pagina 24, § 6 : "...the Territoria) Commission has not taken a decision yet, therefore the procedure will continue and, while waiting their decision, the Dublin returnee has the same rights as any other asylum seeker"), Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012 (verder Dublin-project, pagina 20, §1 : "the third situation arises when the applicants asylum procedure has not come to an end because no decision has been taken on the person's case. The procedure will continue and s/he will have to wait until a decision is taken") en Schweizerische FIOchtelingshilfe (Seraina Nufer, Mülle{ Trummer), "Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die kort voorafgaand aan zijn (eerste) asielaanvraag in België asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen aanvullende opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen.

Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische FIOchtelingshilfe, "Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken."

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, maar ook uit de stukken van het administratief dossier heeft de verwerende partij zich grondig geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië, aangezien terzake rapporten worden vermeld van het Schweizerische Flüchtlingshilfe, *"Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden"*, Bern, oktober 2013, Maria de Donato, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, *"Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy"*, 19.12.2012" en aan het administratief dossier werden toegevoegd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat met steun van het Europees Vluchtelingenfonds (...) bovendien bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven (werd) geroepen. Luidens de bestreden beslissing kan niet worden besloten "dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.5. De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §249). De Raad stelt vast dat uit het betoog van verzoekende partij niet afgeleid kan worden dat de situatie van 'Dublin-transferees' gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.6. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar verklaringen afgelegd op de dienst vreemdelingenzaken, doch de Raad merkt op dat verzoekende partij niet concreet ingaat op de bevindingen van de verwerende partij aangaande deze verklaringen, met name de vraagtekens die geplaatst dienen te worden bij de verklaring dat zij niet opnieuw asiel aangevraagd heeft in Italië nu dit tegengesproken wordt door het resultaat van de vingerafdrukken waardoor aldus ook vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de bewering als zou zij geen asiel kunnen aanvragen in Italië. Dit temeer nu verzoekende partij ook naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd in Italië maar uit het akkoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat de asielaanvraag aldaar hangende is en de Italiaanse autoriteiten bereid zijn de asielaanvraag te behandelen. Gelet op al deze bevindingen is het niet bevreemdend dat de verwerende partij bij de verklaringen van verzoekende partij aangaande het niet gekregen hebben van opvang eveneens vraagtekens plaatst en de indruk heeft dat verzoekende partij door het afleggen van verklaringen die tegengesproken worden door objectief verifieerbare gegevens tracht bepaalde gegevens achter te houden.

Waar de verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift de aandacht vestigt op de toestroom van asielzoekers in Italië, wordt gewezen op het arrest nr. 27725/10, Mohammed Hussein t/ Nederland en Italië van 2 april 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het arrest van het EHRM van 13 januari 2015 A.M.E. t/ Nederland (nr. 51428/10). Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het opvangsysteem doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft. Verzoekende partij ontkent de vaststelling niet dat er met behulp van het Europees Fonds opvangcapaciteit is gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij brengt geen argumenten aan die van aard zijn om het besluit van het Hof niet bij te treden, waardoor het volstaat hiernaar te verwijzen.

Een loutere verwijzing naar een krantenartikel van De Standaard die ingaan op de toestroom van asielzoekers, weegt niet op tegen de concrete rapporten waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst en waaruit blijkt dat Italië financiële middelen ontvangt van Europa om bijkomende opvangplaatsen te realiseren.

Met een loutere verklaring dat er heden te veel asielzoekers zijn in Italië, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan bovenvermelde concrete vaststellingen van de verwerende partij. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar asielaanvraag in Italië niet naar behoren zal behandeld worden en dat zij de mogelijkheid zal hebben haar asielprocedure aldaar te voeren.

3.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.9. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen kan gelet op voorgaande bespreking niet aangenomen worden.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER